

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον αριθμόντες χρόνον
'στην κλειστήν ιδρυόμεν γην των Παρθενώνων.

Χίλια ετηκόσα κι'έξη
κι'δρα χάκη Μπαρπαλέτη.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κατὰ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα δυὰς μέρα—δ ἑκατὰ φράγκα κατ' ἄτοχον ἔρι.

Σεπτεμβρίου δευτέρω,
τῶν βρατάζων ἡμέρα.

Ποίντος ετηκόσα και πενηταῖξη,
μὲ τῆς τόσαις νύταις κατὶ τὰ μὲς φέξη.

**Φαντασμαγορία
τραγικῶς αἰρία.**

Σημειῖται μεσοκότιον, ὄρα τῶν φαντασμάτων,
μὰ καὶ τῶν χειρημάτων,
ὁπόταν ἔνας κύριος εἶδῃ κὶ ἕκκι κυττῆ
κὶ ἔμπρὸς στὸ Βουλευτήριον τοῦ κράτους σταματῆ.

Ἐὰν συνωμότης φαίνεται μὲ σκοπία στὸ κεφάλι,
μεινῶς δὲ τὸ σῶμα του μακρὸς τὸ περιβῆλλει,
καὶ μίγα ραμπαδόζυλον μίγα σὲ τοῦτον κρηπτεῖ
κὶ ὄργιλον βλεμμα ρίπτει.

Κανένας δὲν ἐμάντευε τὸν κρύφιον σκοπὸν του,
ἴπο τὴν ἔκφρασιν φρικτὸς
καὶ σκοτεινότερον νυκτὸς
συναφροῦστο κάποιε τὸ μακρὸν μέτωπόν του.

Οἱ παροδίται τὸν κυττοῦν
κὶ ἔλοι περιεργὸν ὥσποθεν
γιὰ τοῦτο τὸ μυστήριον,
γιὰ τοῦτον τὸν ζυγὸν ἐκί,
πῶς εἰς τὸ Βουλευτήριον
τοιαύτην ὄραν στέκει.

Ποῦς τοῦτος δὲ πλανώμενος εὐν φάσμα σιωπῆς ;
τί τρομερὸν ὀραίνεται ;
μυστηριώδης φαίνεται
καθὼς κὶ ἕκκιν ἡ σιδερεῖ τῶν Γάλλων προσωπῆς.

Ποῦς εἶναι τούτος ὁ λιγνός,
ὁ συνωμότης ὁ στυγρός,
ποῦ καρτερεῖ πρὸ τῆς Βουλῆς ἑκτότερος σκελεθρῶν ;
μὴν εἶναι φάσμα τῆς νυκτὸς προῶγγυλον ἀλλήρου ;

Δὲν εἶναι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ,
κὶ αὐτὸς τοῦ τώρα σταματῆ
πρὸ τῆς ἀργούσης τῆς Βουλῆς ;
μὲ τῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
ὁ μπίστης εἶναι Φασουλῆς,
ὁ τῶν ρητόρων πρῶτος.

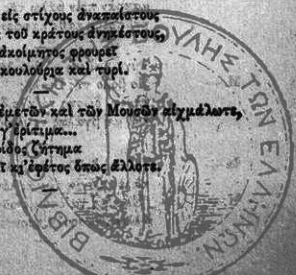
Ἐὰν τοῦπαν γιὰ τὸν Μόναχο τῆς χωροφυλακῆς,
ἴγουν τῆς Κρητικῆς,
ὅτι τὸ Βουλευτήριον κατέλαβε τῆς Κρήτης,
κὶ ἔχρη κάθε Πρόξενος, φαρμακερὸς ἄσπριτης.

Ὁ Φασουλῆς ὁ ρουκερῆς,
ὁ πυρπολὸν τὰ στήθη,
νέας μεγάλας συμφορῆς
'στὸ κράτος ἐροῦσθη.

Κὶ ἀμέσως καταχθόνιος καὶ πλήρης μυστηρίου
ἔβηγε κὶ ἔσταματῆ πρὸ τοῦ Βουλευτηρίου,
μήπως αὐτὸς ὁ Μόναχο μὰζὶ μὲ τοὺς Πρόξενους
κὶ ἄλλους ἑθρούς τοῦ γένους
καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Ἀθηνῶν ἐξίερης καταλάβῃ
καὶ τότε βάλτε ρήγανη κὶ ἐλευθέρου καὶ σκλάβου.

Ἐκεῖ λοιπὸν καθήμενος εἰς στήγους ἀνακρίτους
μυρία φάλλει συμφορῆς τοῦ κράτους ἀνεύστους,
κὶ ἕκκιν τὸ Παλλάδιον ἀκοιμῆτος φρουρεῖ
καὶ τρώει καταμόνητος κουλουρία καὶ τρωῖ.

Φ.—Σὺ τῶν ἐμμέτρων ἐμπετῶν καὶ τῶν Μουσῶν ἀγχιμάτων,
σὺ κλέη λῆ' ἄρεμα...
μὴτε σταριῶδες Σιγάμα
τὸ κράτος δὲν ἀποχωλεῖ κὶ ἔρατος ὄνας ἔλλεται.

Ἡ Τράπεζα τῶν Ἀθηῶν
ἦρε και τὴν σταβίδα,
καὶ τώρα Πακαστασίον
δὲν βλέπω μὲ σάνδα.

Αὐτὴ κατὰ τῶν στάσεων ἐκείνων ἰστορίας,
κί' ὅλα τῆς τὰ κεφάλαια τὰ πρὶν ἐπιτοχίας,
κί' ἔγινε μὰ Τράπεζα πείριστος τοῦ κράτους,
καὶ τοκογλόφους ὅπως πρὶν δὲν βλέπει ἐπαράτου,
γιατὶ κί' ἐγώ, τῶν Ἀθηῶν κεφάλι ψωραλέον,
ἐπρόσφερα στὴν αὐθροὴν αὐτῶν τῶν κεφαλίων,
καὶ τῆς Τραπέζης μέτοχος θὰ γίνω μετ' ὀλίγον,
ἂν ἔως τότε δὲν γενῶ κανεὶς ἐκ τῶν προσφύγων.

Τέτοια σκληρὰ παρακαλοῦ
κί' ἀντ' ἄλλων ἔλλα ψάλλει,
καὶ λέγοντας αὐτὰ θαρρεῖ
πῶς ἄγριος προβάλλει
ὁ Μόναχο τῶν Ἰταλῶν
κατάληψιν ἐπαπειλῶν.

Ὁ Μόναχο τῆς Κρήτης κί' ὁ ἑυέλκος πολίτης.

Φ. — Κόξα βολέτε, κύριε,
τὰ μέλισσάδ' αὐτῆς ;
Ὁ Μόναχο μὴ εἰσαί,
στάσου καὶ μὴ κινεῖσαι.

Ἐκεῖνος ἔρχετ' ἐν στολῇ
καὶ μ' ἕνα ξίφος ἀπειλεῖ.
Ἐπιπῶς εἶνα... νῆτος κί...
τὸν ξέρω τὸν μακαρονεῖ.

Ποῦς εἶσαι, τὸ ποῦ με θυρεῖ ;
σταμάτα καὶ μὴ προχωρεῖ.
Τὸ πρόσωπόν σου κρύψε,
μακρὰν τὸ ξίφος ρίψε.

Μέσα στῆς μπάρας τῆς πολλῆς
κόξα βολέτε ; δὲν μοῦ λές ;
Ἐμπρὸς στὴν πόρτα τῆς Βουλῆς
τί θέλει τὸταυτ' ἄρα,
ὅπως κοίμῃται, καὶ ἄλλο
τοῦ Κέραςπος ; ἢ γὰρ ;

Μ. — Φύγε καὶ μὴ μ' ἀπειλῆς...
Ἰὸ βόλο τῆς Βουλῆς,
τὸ βόλο δώσης τὰ κλειδιά
καὶ μὴ βγάλης τοιμουδιά.

Φ. — Τὰ κλειδιά λαμπρὰ βολέτε ;
καλὲ τ' ὄρα τι μὲς λές ;

Μ. — Ἐλα δός τὰ σὲ μόνοντο,
ἄλλως, φασουλλὴ περνοῦτο.

Φ. — Δὲν τὰ δίνω, δὲν τὰ δίνω,
καὶ ριχιάφερι προκρίνω
ὄνα σκάτουλα γὰ γίνο.

Μ. — Ἐλα δός τὰ σὲ μόνοντο
καὶ δὲ κλεισθ—αακρῆμένο !
τῶν Ρωμηῶν τὸ Παρλαμένο.

Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα
καὶ τραβῆξω παρὰ πέρα.
Φαίνεσαι, καίμυνη, βλάξ,
κί' ἂν ἀμειλικτος μὲ γδάρξ,
κί' ἂν μὲ δείρξς πῶς καὶ λές,
μὰ ποτὶ σου δὲν θὰ πάρξς
τὰ κλειδιά τοῦ Παλλαδίου,
ποῦναί στὴν ἔδον Σταδίου.

Μ. — Τὸρ ἄμυτος ἰὸ βόλο
τῆς Βουλῆς σας τὸ κλειδί...

Φ. — Τὸ κρεμὸ ἰν μίο κόλλο,
στὸ λαίμω μου δηλαδὴ.
Κύταξέ το, παλαβί,
κί' ἂν τολμῆς μολῶν λαβί.

Νὰ μὴ προχωρήσῃς βήμα
μὲ τοὺς ἄλλους διετῆρας,
ἄλλως τότε παράρρημα
θὰ ρωνῆξω τοὺς κλητήρας.

Θὰ ρωνῆξω τὸν Κορηάτη,
τῆς Βουλῆς τὸν καδβαλιέρο,
καὶ θὰ κῶ στὸ Παλάτι
τὸν Διάδογο νὰ φέρο.

Μὰ θὰ γράψω καὶ τοῦ Μήτσου, ποῦ γυρῆ στὴν Ἑσπερία,
νὰ γυρῆ μὲ τὸ πρῶτο καὶ νὰ γίη φασαρία.
Θὰ ρωνῆξω τὸν Μπουρίδη, ποῦναί Πρόεδρος τῆς πᾶνι,
τὸ κουδοῦνι τοῦ κινδύνου δυνατὰ νὰ τὸ σημάτῃ.

Θὰ ρωνῆξω κάθε στρουγγῆς τοὺς μπειπέδες καὶ τάρνια,
θὰ ρωνῆξω τὸν Μπουρίδη, ποῦ σὰν ἡλῆς στὰ Λαγιά,
τὸν ροβίστατε κί' ἔκεινον μὲ συλλήγεως ροβῆρα
κί' ἄναυλα μὲ τὴν Ἀδλίδα μᾶς τὸν στέλιαι ἔδω πέρα.

Ἐνα κί' ἄλλο θὰ ρωνῆξω
μὲ κερὰ καὶ μὲ λαμπάδες,
τοὺς Πρόεδρους θὰ σπᾶξω,
τοὺς μονίμους κί' ἰσημέρους,
τοὺς Τραυλοῦς, τοὺς Τσακλαμπάδες,
τὸν Γερουσιῶν τοῦ γέρους.

Θὰ ξυνηθῶ τῶν ἀπτόρων
τὰς ρωνῆξ τὰς διατόρους,
τὰς οἰκίᾶς τῶν προπατόρων,
τενορίους καὶ τενορούς.

Μὲ θηρίου βρυχηθίμου
καὶ μὲ γρόθουσι καὶ μὲ κρότον
θὰ καλεῶ τοὺς Σπαθμούς
τῶν βοηθῶν τῶν πρώτων.